

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΤΗΣ

ΕΛΛΑΔΟΣ.

Αρ 25. Ύδρα, τῇ 2. Φεβρουάριου. 1828. Πέμπτη.

Ὅσιον προτιμᾶν τὴν Αλήθειαν Ἀρεῖς.

Τιμὴ ἑτησία πέντε τάλλαρα ἰσπανικά, προπληρωτέα κατ' ἑξαμηνίαν.
Εκδίδεται μίαν φορὴν τὴν ἑβδομάδα.

Ἡ συνέχεια καὶ τέλος τῆς ἀπολογητικῆς ἐκθέσεως, περὶ τούτου δὲν ἀποκρίνεται, καὶ φασίω, τοῦ Γραμματικῆς Θ. Γρίδα.

Ὁ ἀρχιστράτηγος ἀφίνει ὅλους τοὺς ἄλλους ὡς δὲ ἔχουν μέχρι τοῦδε

εἰς τὴν πόλιν, διορίζει εἰς τὰ κανονοστάσια καὶ ἄλλα ἑκείνης ὅσον τὸ συντομώτερον καὶ

λους, ἐναντίον τοῦ προβουλεύματος, οἰκονομῶν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἐπιχειρημάτων. Ποῖος εὐαγέτης δὲν

ἄλλος τῶν φίλων, ἐκτὸς τῶν Γαλλῶν, διακρίνεται ὡς σκοπὸς χωρὶς ἑπαινεῖται τὴν

καὶ ἡ Κυβ. κατὰ τοῦ ἀρχιστράτηγου. Ὁ ἀρχιστράτης τῶν ἐπαρχιῶν ἐπαινεῖται τὰς καταγραφὰς καὶ

στράτηγος διατάττει τοὺς ἀξιωματικούς τοῦ στρατοῦ δὲν φείδονται. ἀλλ' οἱ σπουδάρχαι ἐφρόν

Γρίδα, χωρὶς νὰ εἰδοποιηθῇ ὁ ἀρχηγὸς γρίδας. τίς νὰ ἀνενδύσων εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν λαῶν

οἱ ἀξιωματικοὶ χρεωστικῶς ζητοῦν νὰ λάβουν τῆς Πελοποννήσου ὅτι, οἱ Ρουμελιῶται ἔχουν

τὴν διαταγὴν διὰ τοῦ ἀρχηγῶ των, ἀλλ' ἡ διαί ἄλλην Πικερμῖαν, ἄλλον Χριστὸν καὶ ἄλλους ἄ

ρεσις φαίνεται, ἔπρεπε νὰ εἰσχωρήτῃ καὶ εἰς γίνον. ὡς τοιοῦτους βέβαια τοὺς νομίζουσιν ἐχθρούς

αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ Γρίδα, παραπονεῖται ὅθεν των. καὶ δὲν ἠξίουσαν οἱ ἄθλιοι ὅτι, αὐτοὶ εἰς

πάλιν, ἀλλ' ὁ ἀρχιστράτης ἐπιμένει καὶ ζητεῖ τὴν ἀ πένοντες αὐτὰ ζητοῦν καὶ τὸ γάλα καὶ τὸ δὲρ

ποκλήρουν τοῦ Γρίδα, διότι δὲν πείθονται οἱ ἀ μα ἀπὸ τοῦ ἐπατημένους. τοὺς ἀπατοῦν ὅτι

ξιωματικί τε. ἡ Βουλὴ βλέπει τὴν παραλογισ θέλομεν τὰ φροῖρα ιδιόκτητα καὶ τὴν πατρ

μὸν καὶ ἀπεβάλλει τὴν αἰτήσιν τοῦ ἀρχιστ. Ο διτον; ιδιόκτησίαν μας, περισσότερον ἀπὸ ὅτι

ἀρχιστ. διατάττει τὴν Γρίδα νὰ ἐκστρατεύσῃ διὰ ἐπιτρέπων οἱ νόμοι. καὶ δὲν ἠξίουσαν ὅτι θὰ κα

τὴν Κόρινθον. ὡς ἐκστρατεύσων ὁ ἴδιος, διὰ τατρέβομεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι τοὺς σπουδάρχαι, οἱ

σαζιδικον φαίνεται. Ὁ Γρίδας τάντατε φίλος ὅσοι ζητοῦν διὰ τῆς ἀντεργίας νὰ ἐμπόδι

τοῦ Ἀρεῖ καὶ γινέσκων ὅτι ἡ δόξα τοῦ στρα σου τὴν σωτηρίαν τῆς Ρούμελης. καὶ διὰ τοὺς

τιώτου εἶναι ὁ πόλεμος κίβασ' εἰς, ζητεῖ ὅμως ὁλεθρίους σκοποὺς τῶν τῶν σωτηριῶδ' ἀφίεν τοῦ

ἀσφαισθῶν, τί ἀδύνατα μέλη τῶν ὁσιν εἶσιν. Κυβερνήτων μας, ἐπειδὴ ἡμπορὸν νὰ βεβαι

πῶν. διότι εἰς τὴν κίλιν τοὺς ἐμποδίζεται ἡ ὥσω ὅτι ὅστις σοχάζεται νὰ ἐμποδίσῃ τὴν

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

ἀν τὰ ὧτάσου δὲν ἔκλειεν Οδύσσειος καιρὸς.

Ἀν ἀδίκως κατεκρίθη ὁ Κ. Γλαράκης, πάντοτε ὡς Γραμματεὺς καὶ ὄχι ὡς ἀπλοῦς πολίτης, διατὶ νὰ παραχθῇς σύ, ἢ ἐκεῖνος; ἡ ἐνθούμνησις τοῦ ῥητοῦ τοῦ θείου Σωκράτους πρὸς τὴν Ξανθίπην του, ὅτε ἐτοιμάζετο νὰ πῇ τὸ κῶνειον, ἦρκει πρὸς ἡσυχίαν σας. Τοῦτο λέγω καὶ πρὸς τὸν ἀνώνυμον ἐκεῖνον (ιδεὲ Γεν. Εφημ. ἀριθ. 80) ὁ ὁποῖος, ὡς ἀπὸ Βακχικοῦ Τρίποδος, ἐξέμεσε τόσα κατὰ τοῦ Εκδότης τῆς Ανεξαρτήτου, καὶ κατ' ἄλλων πρὸς τὰς Βακχικὰς ἐξεμέσεις του καὶ παραλογισμοῦς του, μᾶς λέγει ἀκόμη, ὅτι ἡ Ανεξαρτήτος, καὶ ὅσοι ἄλλοι γράφουν δι' αὐτῆς, κατηγοροῦν ἀδιακρίτως Πολιτικούς, Ἀρχοντας, Στρατιωτικούς καὶ ὅλους ἐν γένει τοὺς Ἕλληνας. Οἱ ἀπαθείς Πατριῶται Αναγνώσται, καὶ τῆς Ανεξαρτήτου καί τινος κατηγοροῦν αὐτῆς, οὐκ ἔχουσιν κατὰ τὴν κρίσιν ἐκείνων ἢ ἡμεῶν.

Ποιοὶ Πολιτικοὶ κατεκρίθησαν, καὶ ποῖοι ἐκτελέσαντες τὸν μισθὸν των μετὰ τὴν ἐλευθερίαν Πατρίδος; Ποιοὶ Ἀρχοντες, ποῖοι Ἀντικυβερνητικοὶ φρενοῦντες, καὶ οἱ μόνον ἀντικυβερνητικοὶ ἔχοντες τὴν ἀναγέννησιν καὶ αὐξήσιν τῆς πατρίδος; Ποιοὶ Στρατιωτικοὶ; Στρατιωτικοὶ καὶ περὶ νὰ ὀνομασθῶμεν τοὺς ληστὰς τοῦ Ναυπλίου; ἰδὼ ὁ ἀνώνυμος ἐβλασφήμησε, καὶ αὐτὸς ἴσχυσε μάλιστα τὸ Στρατιωτικὸν μας, βάλλων εἰς τὴν τάξιν τούτων καὶ τοὺς εἰς τὰ φρούρια Ναυπλίου κακοῖργους, τὰ ἀνθρωπώμορφα κατὰ ἀλήθειαν τέρατα, οἱ ἐποῖσι ἄλλην ἀξιοπύτητα, ἄλλαν τρεπίεργμα δὲν ἔδειξαν ὅτι ἔχουν, παρὰ νὰ λεηλατοῦν τὰ περίεξ Ναυπλίου, νὰ ἐκφυγίσκων, καὶ νὰ διανοστήσων παρὰ τὸ πολιτικὸν μας εἰς καθ' ἡμετέρας ἐράνους τούτ' πολίτας.

Τί! ἤθελε νὰ ἐπαινέσασιν τὰς κακουργίας τῶν ἀνοξίων τούτων στρατιωτικῶν; δὲν φθάνει, ὅτι ἀδιαφοροῦντες οἱ Ἀντικυβερνηταί μας, ἐκ

τρέπουν τὰς λεηλασίας ταύτας, καὶ τὰ ἀντιπολιτεύματα; ἀλλ' ἀπαιτεῖται καὶ ἀπὸ ἡμῶν νὰ σιωπῶμεν καὶ νὰ τοὺς ἐπαινῶμεν;

Ἀξιέπαινος ὁ Κ. Γλαράκης διὰ τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε πρὸς τοὺς πύσχοντας συμπολίτας του ἰατρικὴν τοῦ φιλανθρωπίας καὶ ἀφιλοκέρδειν, καὶ διὰ τὴν μεγάλην του σπουδὴν τῶρα ὑπὲρ τῆς πολυπαθοῦς Χίου. τὸ χρέος του ἔκαμε καὶ κἄν νει καὶ ὡς πολίτης καὶ ὡς Εὐεργετιστὴς τὰ μέγιστα παρ' αὐτῆς.

Σὺ, κύριε Η!... γνωρίζεις κάλλιστα, ὅτι ὁ κύριος Γλαράκης χρεωστῇ τὴν παιδείαν του καὶ τὴν κοινωνικὴν του κατὰστάσιν εἰς τὴν ἀλοκαγάρθιν τῶν συμπολιτῶν του Χίου.

Τέλος, κύριε Η!... κἀμιν τὴν βιογραφίαν τοῦ Κ. Γλαράκη, ἔπρεπε νὰ ᾔσκηται ἀδύνατος, τότε ἤθελε δι' αὐτὴν εἰσεσέῃ ἀνήκευτα πᾶσι, τὸ ἐσπῶδα καὶ ὄχι τὸν παχύλεον ἔπρεπε νὰ μᾶς ἀναλύσῃς, καὶ δι' ἄλλων ἐκτελεσμάτων.

Εν Αἰγίνῃ τῇ 20 Δεκεμβρίου 1827.

Ὁ Πολίτης
Φ. Φιλοδικαίου.

Ἀνέκδοτον

Εἷς Ἕλληνας ζητεῖ εἰς τὰ Οἰκονομικὰ τὴν ἐλαχίστην τιμὴν μίτ' Εφημερίδας ὁ Οσποδάρος τὸν λέγει αὐρίον. ἄλλος ἡ αὐτίμ; δὲν ἔχουσιν τσακισμένα, λέγει, πλὴν ὅς τερότερα. ἄλλος τὸ ἐπιτότερον; ἐλαχισμὸν ἡ αὐτίμ; δέχ' ἐλαχισμὸν πάλιν! μὴ δὲν ἔχετε; ἀρχοντὶ μου τὸ μνημονικόν, τὴν ἀποκρίνεται, ὁ ὑπηρετικὸς Ἕλληνας καὶ ἀναχρεῖ.